

Romano Prodi, guanyador de les eleccions celebrades a Itàlia, fa el senyal de la victòria, el dimecres 19 d'abril, en saber que el Tribunal Suprem havia confirmat el resultat.

A la complicada situació esdevinguda arran de l'empat en les eleccions italianes del dia 10 d'abril s'hi ha afegit la retirada del president de la República, Carlo Ciampi, que és qui havia de nomenar Prodi i demanar-li la constitució del nou govern. Mentrestant, Berlusconi segueix a la cadira de primer ministre, dient que ell és el vencedor moral de les eleccions.

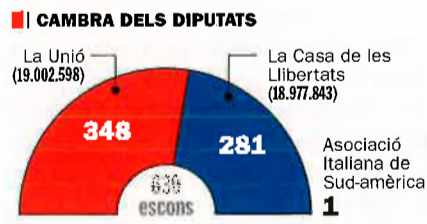
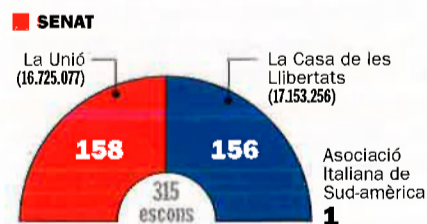
La política italiana s'enverina

En un clima nacional enverinat, qualsevol comentari que arriba de l'exterior és considerat determinant. Així, la crítica del *Financial Times* segons la qual "l'ajustada victòria de l'aliança de centreesquerra de Romano Prodi ha estat el pitjor resultat possible pel que fa a les opcions que

Itàlia continuï a la zona euro més enllà del 2015" ha estat interpretada per Prodi com "un atac al govern de Berlusconi, no al nostre". "Veurem què escriuran d'aquí a un temps", ha afegit. Per la seva banda, Roberto Calderoni, de la Lega Nord –i exministre– creu que "Prodi demostra que no només no sap llegir els números, ja que s'ha proclamat guanyador de les eleccions abans que s'hagi acabat el recompte o que l'oficina central nacional n'hagi proclamat el resultat, sinó que a més ara demostra que tampoc no entén les paraules escrites". Les paraules escrites que sembla que Prodi no ha entès són, precisament, les del diari *Financial Times*. Renato Schifani, president dels senadors de Forza Italia –el partit de Silvio Berlusconi–, concorda: "Prodi nega

Resultats electorals definitius a Itàlia

Entre parèntesis apareix el nombre de vots.

Fons: Ministeri de l'Interior d'Itàlia i Tribunal de Casació

l'evidència, la dels números i la de les paraules escrites." Segons Schifani, "el govern de Prodi ha estat visiblement desautoritzat per la premsa internacional abans de néixer".

Berlusconi, el vencedor. Abans de saber-se els resultats definitius de les eleccions, Silvio Berlusconi no es cansava de repetir que ell era el guanyador moral de les eleccions i de reclamar una entesa pel bé del país. Aquesta entesa "parcial, limitada en el temps" serviria per a "afrontar compromisos institucionals, econòmics i internacionals del país, en l'interès de tots els italians". El Tribunal Suprem, però, va confirmar el dimecres 19 d'abril el recompte donat pel Ministeri de l'Interior, per tant, la victòria de Prodi ja és definitiva. Tanmateix, la Casa de les Llibertats (la coalició de centredreta) continua posant-ho en dubte. Berlusconi, que encara parla com a primer ministre, després del darrer atemptat a Israel va escriure al seu homònim israelià que "estarem sempre al costat del poble

israelià en la seva sacrosanta lluita contra el terrorisme, el fanatisme i la intolerància" i que "en nom del Govern expresso a les famílies de les víctimes i a l'amic poble israelià els nostres sentiments". L'adjectiu "amic" no és casual: Berlusconi ha fet de l'amistat amb Israel un dels punts del seu govern i del seu programa, a diferència de la coalició de l'Ulivo, més cauta amb Israel i més clara a favor de Palestina.

Prodi, el masoquista. El vicecoordinador de Forza Italia, Fabrizio Cicchitto, titlla Prodi de "masoquista": "Un possible govern Prodi -esperem que no neixi- no té cap prospectiva de vida i està ja en la impossibilitat de governar. Per tant, qui s'accontenta -i sembla que Prodi, a més, en gaudeixi- és un masoquista." Per la seva banda, el líder de la Margherita, Francesco Rutelli, creu que es podrà entendre amb la Casa de les Llibertats en política exterior i no només: "Una convergència en política externa, seguretat i lluita contra el terrorisme és desitjable entre la Unione

El president de la República diu adéu

Després de set anys, Carlo Azeglio Ciampi (Livorno, 1920), fins ara president de la República italiana, es retira. A partir d'ara serà senador vitalici. Abans, el president emèrit de la República, Francesco Cossiga, impacient, va titllar de "tràgic" el moment actual d'incertesa a Itàlia. Cossiga no entenia per què després de més de dues setmanes de les eleccions el cap de l'estat, Ciampi, no havia nomenat Prodi com a primer ministre i tampoc que encara no hi hagués un nou govern. Cossiga, les sortides del qual solen ser sempre polèmiques, exigia o "la dimissió anticipada de Ciampi com a president de la República" o la "immediata dimissió del govern de Berlusconi com a gest de coratge i generositat".

Perquè el teu ordinador parli com tu

Programari en català

Amb El Temps de l'1 de maig et regalem les millors eines per treballar i navegar per Internet en català

10.000 dominis .cat a 7€!

Windows - GNU/Linux - Mac OS - Palm OS

EL TEMPS **012** Xarxa de Telecentres de Catalunya **FesInternet** Generalitat de Catalunya Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

El president de la República italiana, Carlo Ciampi, ha decidit deixar el seu càrrec, però ho farà enmig de la polèmica.

i la Casa de les Llibertats." També les reformes institucionals i constitucionals. Rutelli, més que probablement un dels futurs ministres del govern Prodi, creu que serà possible un partit democràtic unit, tot i que Rutelli aposta per obrir-lo als moderats, i Piero Fassino, dels Demòcrates d'Esquerra, vol obrir-los a La Rosa nel Pugno, més radical. "Un gran partit nacional no podrà ser ni confessional ni anticlerical", creu Rutelli. Per tant, la idea que l'Ulivo s'unifiqui escara ha de madurar.

Radicals al govern. La Rosa nel Pugno (laics, socialistes, liberals i radicals) va néixer el 2005 i es perfila com a tercera força d'esquerra. Prodi, per ara, no s'ha pronunciat, però la líder Emma Bonino seria "l'opció natural per a ministre d'Afers Exteriors", considera la cúpula de La Rosa. No tots els partits de la coalició pensen igual, però. D'altra banda, Prodi —que dins l'Ulivo té nou grans partits (alguns dels quals són suma de més partits) i, per tant, molta feina per harmonitzar-los—

ja ha explicat la voluntat de col·laborar amb els electors de centredreta. Tanmateix, Berlusconi no es resigna, parla d'"embussos" i fins i tot titlla Prodi de "dictador". Itàlia no ha crescut, i Berlusconi, encara ara, s'entesta a repetir que tot va "beníssim". L'optimisme del primer ministre italià comença a ser sinònim d'irrealitat. Aquell Berlusconi que va saber seduir els electors amb la imatge de personatge a qui la vida li somriu, fa cinc anys que no vol —o no sap— quedar en segon pla. El balanç del seu govern deixa un dèficit públic sostingut, una picaresca de fer lleis particulars. I també deixa, i com explica molt bé ell mateix, 36 reformes (de pensions a universitat). En números, això correspon a 1.835.000 pensionistes que han vist augmentades les pensions mínimes fins a 551 euros i 10 milions de contribuents que no arriben al salari mínim que no paguen l'IRPF o un +1,9% d'inflació el 2005, la més baixa des del 1999.

Les novetats en el panorama italià es faran evidents el divendres 28, data per la primera sessió pública del Parlament i el Senat. En l'ordre del dia figura l'elecció dels presidents i una junta provisional que ja es dibuixa com un complicat joc d'equilibris.

Miriam Díez i Bosch
Roma

Interiors

Libert Ferri

Sacerdoci i delació

Finalment la jerarquia catòlica de Polònia reconeix que molts dels seus capellans van ser informadors de l'SB, la policia comunista. A Cracòvia és on sembla que hi va haver més casos, fins al punt que l'arquebisbe Stanisław Dziwisz ha ordenat una investigació per aclarir com va ser la col·laboració de sacerdots i agents comunistes. Dziwisz no vol que l'ombra de la sospita es projecti sobre tota la seva diòcesi, però arriba tard al veredicte que fa mesos que ja havien donat els historiadors.

Les primeres revelacions van venir de l'Institut de la Memòria Nacional, un organisme independent creat l'any 1998 per aclarir els crims de la Polònia ocupada pels nazis i després sotmesa al bloc soviètic, i rehabilitar-ne les víctimes.

Els historiadors de l'Institut de la Memòria van alertar que la col·laboració amb l'SB podria afectar entre el 10 per cent i el 15 per cent dels sacerdots polonesos. Un fenomen no gaire diferent al dels papes ortodoxos russos, molts dels quals eren reclutats pel KGB directament des dels seminaris.

El primer indicatiu de "brutícia" va arribar l'abril del 2005 quan el dominic Konrad Stanislaw Hejmo, responsable de les peregrinacions a Roma i home de confiança del Vaticà, va ser acusat d'haver fet de confident dels comunistes. La font va ser Leon Kieres, president de l'Institut de la Memòria. Aleshores la qüestió va ser arxivada, però al cap d'un any l'Església Catòlica de Polònia, nucli dur de la resistència contra el comunisme, ha hagut d'admetre la veritat i demanar perdó.